

— Какво пулишъ очи? Най-хубавата чорба е това. А до сега ти нито веднажъ не си ми правилъ отъ нея. Ядохъ азъ такава чорба въ Плаковския манастиръ и като си смисля за нея, лиги ми потичатъ. И сега можеха да ми потекатъ, ама много пихме въ Търново, та ме гори за вода.

— Ами азъ, бей ефенди, такава чорба нито съмъ чувалъ, нито ялъ, нито пъкъ знаа да готвя.

— Тогава толкова ти струва готвачеството, — крѣсналъ беятъ. — Какъ може манастирския готвачъ да готви по-хубаво отъ готвача на Еленския бей? Още сега да се махашъ отъ очитѣ ми! А вие тамъ, ей сеймени, — викналъ той на тримата сеймени, които си почивали на сѣнка:

— Идетѣ още сега въ Плаковския манастиръ и ми доведете готвача на калугеритѣ!

Сжция день тримата сеймени докарали Дунча.

— Абе, защо сте ми довели това хлапе, бе? — викналъ Тусунъ бей на сейменитѣ.

— Това е готвачътъ, бей ефенди.

— Ха, тъй ли е бе, чоджукъ*? Ти ли си готвачътъ на Плаковския манастиръ?

— Азъ, ефенди, — рекълъ Дунчо.

— Ти ли ни сготви оная нощъ клинъ чорба, когато бѣхме въ манастира?

— Азъ.

— Ами ти си дете. Отъ где си научилъ да готвишъ тъй хубаво?

— Баща ми, бей ефенди, е билъ готвачъ, Богъ да го прости.

— Браво и на баща ти, и на тебе! А сега чувай, моето момче, какво ще те питамъ. Кажми ми право, колко ти плаща игуменътъ, гдето имъ готвишъ?

— До Гергьовденъ съмъ пазаренъ за 800 гроша и единъ катъ дрехи.

— Азъ ще ти дамъ двойна плата да останешъ при мене.

— Че защо да не остана, бей ефенди, да остана, ама имамъ повече отъ месецъ да служа още на дѣда Софрония. Да си доизслужа при него службата, да си получа парицитѣ и новия катъ дрехи, и ще дойда.

— Знаехъ си азъ, че ще вземешъ да се запъвашъ тъй, затова пратихъ сейменитѣ да те докаратъ.

* Момче.